

Habitació *241*

10

Habitació 241

L'Àngela s'aixeca com el vent. Sense esforç. S'asseu a la cuina –cap de taula– mentre espera que pugi el cafè i passa els dits per l'hule estampat amb magnòlies i grans de raïm. En nota les cicatrius i les repassa. Són més profundes que les d'ella. I també més profundes que les de les seves cinc filles, que ja no tenen els cossos a mig fer. Treu els dits de la taula, agafa el telèfon sense fils i marca el 93 342 93 66. Tus per ser capaç de dir paraula. Són les set del matí i encara no ha obert boca. “Bon dia i bona hora, Elsa reinaguapa.” Amb la mà dreta torna a plantar els dits al trep de l'hule i en treu les molletes de pa. “Què, com has passat la nit? Ben dormida? Et ve de gust la caminada matinal?” De cua d'ull, vigila la cafetera. “Si et sents cansada i prefereixes dormir, aprofita.” Ja sent l'olor del cafè i la discussió de fons de dues de les seves filles sobre qui és la propietària d'uns texans. “Ja sé que no estàs malalta, ja ho sé. És que no voldria que fessis el sobreesforç només per fer-me companyia. D'acord, d'acord. Ho retiro i et faig cas, però només pel teu estat, eh? Adéu, adéu.”

Abans de l'adéu, a l'Elsa les paraules se li assequen a la boca. “I bona hora, i bona hora”, balbuceja entre un badall de llargues mànigues. Fa no res que s'ha llevat i tampoc no ha obert boca, encara. L'Àlex, el seu marit, dorm com un tronc que ronca i ella està asseguda al seu costat, damunt del llit de metre trenta-cinc. Els turmells, una mica inflats, li pengen. Recolza els dits dels peus damunt la rajola blanca. Té el telèfon a les mans. “He dormit més de vuit hores i encara tinc son. T'ho pots creure? Tornaria a enroscar-me ara mateix, però sí, sí, baixo a caminar per la platja.” Parla baixet per no despertar l'Àlex,

Edició: Secretaria de Política Sindical - Salut Laboral
UGT Catalunya

Redacció, disseny i correcció: l'Apòstrof, scll

Il·lustracions: Jordi Borràs

Impressió: Artyplan

Dipòsit Legal:

que s'ha posat al llit fa tot just dues hores, que és quan ha acabat el torn a la llotja d'Arenys. “Que no, Àngela, com vols que t'ho digui? Que no estic malalta! I no ho faig per tu, sinó per les meves cames, que les tinc més inflades que un bot.” La platja també és la seva debilitat i quan van decidir emigrar de Bolívia per obrir-se camí tenien clar, tant ella com el seu marit, que ho farien a un lloc a prop del mar. “Fins ara, fins ara.”

L'ara ja és al mar. Les dues dones trepitgen, enèrgicament, la sorra humida i dura. Ara ningú no els trepitja els talons –a la feina, sí– però a la platja els agrada caminar com un llamp. Ho fan cada matí durant una hora. De dos quarts de vuit a dos quarts de nou. Puntuals i felices. L'Àngela marca el ritme i l'Elsa, vint anys més jove, la segueix amb un balanceig de braços cada cop més accentuat. A les dues els agrada caminar lleugeres d'equipatge. Han deixat part de les pertinences a la sorra i, les de més valor, a la taquilla que tenen a l'Hotel Paradís Blau. Hi treballen com a cambreres de pisos i el seu torn comença d'aquí a una hora, a les 9 del matí.

—El teu cigronet segur que agraeix aquesta passejada matinal, nena, tot i que ara és normal que estiguis més cansada i vulguis dormir més. No et sentis obligada a venir, eh?

L'Elsa està embarassada de deu setmanes. Ho va saber fa quinze dies després de diversos estirar-i-arronsa i, des de llavors, el cigró és el tema de conversa. A la taula. Al sofà. A la feina i a la platja un dia com avui, que bufa marinada.

—Mira que ets pesada, eh? Que no hi ha confiança? Tu el que has de fer és no preocupar-te tant

per mi i guardar-te de l'aire a l'espatlla i al braç, que això serà verí per a les teves x-a-c-r-e-s.

—Molt bé, Elsa. Xacra. Veig que has incorporat una nova paraula al teu diccionari.

—Lletja, la parauleta, no? –pronuncia amb expressió de fàstic.

—Tan lletja i dolorosa com el palmell i el braç, que ja no sé com fer-ho perquè deixin de fiblar-me. Sembla que tingui la mà de suro.

—Coi amb aquest mal, a veure si posem fil a l'agulla. Demà tens un altre metge, no, mestressa?

Demà farà molta calor i a les quatre de la tarda l'Àngela anirà a veure al doctor Garasa, el traumatóleg del Centre d'Atenció Primària. Ell li confirmarà allò que el metge de la mútua ja li va diagnosticar fa una setmana però no li va voler reconèixer com a malaltia professional: que té una inflamació al canell produïda per la compressió d'un nervi. El diagnòstic i les causes el doctor Garasa les té clares després d'haver-li fet diverses proves: “Vostè, senyora Montardit, té la síndrome del túnel carpià, una malaltia que, si bé no és greu, sí que és molesta. La causa? La inflamació dels tendons flexors dels dits provocats segurament pels moviments repetitius de braços i mans que fa a la seva feina”.

El metge li donarà informació exhaustiva sobre la malaltia, que és més comuna en dones d'entre 35 i 60 anys. La pateix un 10% de la població adulta i els símptomes comencen gradualment i produeixen un descens important en la qualitat de vida. “Entre els professionals afectats hi ha cambreres de pisos, com vostè, i treballadors de muntatge i administratius que fan moviments repetitius amb el teclat. I cambrers, també. Potser a l'hotel mateix n'ha sentit a parlar.” L'Àngela reconeixerà haver-

ne sentit a parlar, i tant. La Miqueli, del restaurant, la pateix, tot i que mai li ha estat reconeguda com a malaltia professional. L'Àngela nota molèsties des de fa un mes i, des de llavors, cada setmana fa una visita al metge de la mútua. Fa deu dies, però, que s'han agreujat. A part de dificultats a la feina i a casa, li costa fer encaixar els gafets dels sostenidors i posar els botons al trau dels pantalons, de les bates i del vestit verd que li va regalar la seva filla gran. “Dolor localitzat al palmell de la mà, rampes i sensació de formigueig són els símptomes del túnel carpià.” Amb aquest diagnòstic i amb la sensació de tenir una mà de suro, l'Àngela sortirà demà pel passadís del centre de salut, amb les seves sabates noves de 15 euros.

Les dues dones continuen caminant descalces per la platja. Són amigues mentre caminen i, sobretot, un diumenge al mes, quan l'Elsa prepara picant mixt, un plat típic de Bolívia, per a “la família de Calella”. Així anomena l'Àngela i les seves filles. La mestressa se sent tan orgullosa que ja la considera una filla més. Aquesta amistat a la vida, però, la van gestar a la feina. L'Elsa va començar a treballar temporalment a l'hotel amb unes condicions abusives. En temporada altíssima, li demanaven que hi anés a hores intempestives i li exigien jornades de més de 12 hores diàries. L'Àngela li va aconsellar que els denunciés. Va fer mans i mànegues perquè plantés cara. A ella, però, una immigrant recent vinguda amb dificultats per trobar feina, li costava. “Si no els parem els peus, ens convertirem en esclaves”, rondinava l'Àngela. Finalment i al costat d'altres treballadores es va queixar. No va servir de molt però sí d'alguna cosa: van aconseguir contractes estables i que acomiadessin una governanta que les tractava malament. De tant en tant, però, les jornades

de 12 hores encara les pateixen. Les condicions laborals abusives i la solidaritat de l'Àngela varen apropar les dues dones, primer, i després les varen convertir en família.

És un quart de nou tocat i amb la conversa ni s'han adonat que ja han fet la volta a l'espigó i que són a punt de topar amb els dos parells de sandàlies i les dues bosses que fa tres quarts d'hora han col·locat discretament enmig de la sorra. Inspiren i expiren a consciència per darrer cop al llarg del matí. Falta poc per començar una feina mecànica i monòtona que no els permet inspirar i expirar massa a consciència sentint el sol al cap i la sal als peus.

L'hotel El Paradís Blau té 26 plantes i 300 habitacions. L'Elsa i l'Àngela posen la clau al pany de 16 habitacions cada dia: fan 16 llits, passen la banyeta a 16 banyeres i mampares, treuen la pols de 16 tocadors i passen l'aspirador per 16 espais de 15 metres quadrats. D'aquestes habitacions 3 les fan fora de contracte i les cobren en negre. I les hores que hi inverteixen al cap de l'any són hores que no cotitzen a la Seguretat Social. S'han queixat però no han arribat a denunciar-ho. Tenen por.

La feina és maquinal i reflexa, tot i que ni l'una ni l'altra remuga. No han estat criades amb molletes de pa. L'Àngela fa més de 30 anys que treballa de cambrera de pisos. Ha canviat d'hoteles, però ha mantingut el mar davant del qual va néixer, que és qui la guarda. L'Elsa va arribar a Calella directament des de Bolívia fa tot just un any. Ara, ja no se'n vol separar. Ni de Calella, ni del mar, ni de l'Àngela, que la cuida com si fos una filla. Amb poc temps, s'han acostumat a compartir les coses. El seu embaràs també.

—Els metges em fan por. I amb la *prenyamenta*, no vull que me'n facin. I aquí, a la feina, també me'n fan, de por... —confessa l'Elsa ja dins de l'hotel mentre es posa els pantalons negres, la camisa grisa i el davantal verd pistatxo asseguda al banquet del vestidor que comparteixen amb 20 cambreres de pisos més.

—D'aquí a quinze dies, et toca l'eco dels tres mesos, oi? Ja veuràs quan vegis el teu cigró..., et passaran totes les pors. Dels metges i de la Rottenmeyer, que ja haurà tramitat els papers per a l'avaluació de riscos. Pregunta-li avui, Elsa, no t'esperis més. No et vull esbrincar, però si ho haguessis gestionat la setmana passada, que és quan tocava, ara ja estaries recol·locada o de baixa.

—Tu mateixa ho has dit, no em renyis, vaaa, que estic prenyada! A més, jo no tinc tan clar que ho hagi gestionat ja. No me n'ha dit ni piu. Ni que la por dels metges em passi de volta i cop.

—Et passarà, però no de volta i cop, sinó de cop i volta, alumna avantatjada.

Les dues dones fan broma lingüística, esquena per esquena, dia sí i dia també. L'Àngela ensenya català a l'Elsa i l'Elsa aprofita, sempre que pot, per mostrar els seus avenços amb alguna locució o frase feta. Li fan molta gràcia. La seva parella lingüística, un jove de 19 anys de Canet de Mar amb qui prenen un cafè un cop a la setmana, li va regalar, per Sant Jordi, el diccionari de locucions. Les dues amigues han adoptat dos malnoms que els agrada repetir. "Alumna avantatjada", li diu l'Àngela. "Metressa", el femení de *mestre*, li respon l'Elsa.

La Rottenmeyer —un malnom, aquest, compartit per tot el personal de l'hotel— arriba al vestidor,

taconejant, quan falten cinc minuts per a les nou, justament quan les dues dones tanquen la taquilla i són a punt de sortir. Saluda i es queixa de tanta calor. La suor li raja pel rostre com si fos un rierol. L'Àngela dóna un cop de colze a l'Elsa aixecant ulls i pestanyes, s'avança i surt del vestidor. L'Elsa es queda sola amb la Rosa.

—Ro-Ro-Rosa, bon-bon dia, perdona, però en saps alguna cosa, d'això del meu informe?

—De l'avaluació de riscos, vols dir? —puntualitza la Rosa marcant autoritat.

—Sí, e-e-e-exactament.

La Rosa té 40 anys i mal caràcter. És una dona competent, però malhumorada i jeràrquica. Per això, li diuen Rottenmeyer, un malnom guanyat a pols. Li agrada portar el timó i plantar bandera. A la mà esquerra, hi porta un anell d'or, símbol de l'amor amb un home amb qui no són feliços. Se'l toca.

—Sí, Elsa, l'empresa ho està tramitant. No et vaig dir que tan bon punt jo sabés alguna cosa t'ho faria saber a tu? Que t'ho he fet saber? Doncs si no t'ho he fet saber, és perquè no en sé res, encara.

La Rosa, prepotent, subratlla l'*encara* del final de la frase, tot i que no hauria d'anar amb superioritats. Sap perfectament que els que han patinat són ells i no pas l'Elsa, que —ben assessorada per una tècnica de prevenció de riscos laborals del sindicat— va comunicar, per escrit i amb un termini de resposta, que estava embarassada de 7 setmanes. La Rosa es coneix la normativa i sap que la Llei de prevenció de riscos laborals recull l'obligació empresarial d'avaluar tots els riscos que puguin haver-hi en un lloc de treball en cas

d'embaràs, així com l'adopció de les mesures necessàries. La tècnica del sindicat li deixà clar això mateix a l'Elsa: "Tens el deure d'exigir a l'empresa l'avaluació de riscos del teu lloc de treball. T'hi jugues la teva salut i la de la criatura. Fes-ho, per tant, immediatament". L'Elsa no ho va fer immediatament. Tenia por que la despatxessin. Deixà passar la setmana cinc. I la setmana sis. I a la setmana set, finalment, pressionada per l'Àngela i per la tècnica del sindicat, ho comunicà.

El Paradís Blau no té feta l'avaluació de riscos laborals en situacions d'embaràs. La Rosa va trigar quatre dies a sol·licitar-la després de la notificació de l'Elsa. Alhora, l'empresa de prevenció de riscos contractada per l'hotel trigarà encara dotze dies més a venir a fer-la. Mentre esperen, l'Elsa continua treballant exposada al risc. Tant ella, com l'hotel, com l'empresa de prevenció de riscos hauran trigat massa. Cap d'ells, tanmateix, ara *encara* no saben que la suma dels retards tindrà conseqüències adverses.

L'Elsa agafa l'ascensor per pujar a la planta 24. És la seva. Recull el carret de neteja i posa la clau al pany i obre l'habitació 241. Els alemanys han deixat per terra el llençol i les tovalloles de mà. L'habitació guarda silenci. Des de l'alta balconada, veu la piscina. Un nen es banya a braços de la seva mare. Mentrestant, l'Àngela posa la clau al pany de l'habitació 126. La rep un espill de cos sencer una mica ratat de les vores. Li retorna el rostre d'una dona madura que veu més enllà de les seves mans esquerdades que arrossegueu un carret de 20 quilos. Més enllà del present. Farà cinquanta anys –un punt d'inflexió–, està sola, té cinc filles i futur. El passat no ha estat gaire

afortunat amb ella, però no es queixa i confia en aquest futur que està per venir. L'Àngela fa la neteja de l'habitació amb la mateixa energia amb què porta les regnes de la seva vida. Tot i el dolor del braç, que li fibla. Buida papereres, primer, i s'ocupa del bany, després. Plega les tovalloles esteses sobre la mampara. Els clients s'hi queden cinc dies, a Calella.

D'ençà que l'hotel posa un cartellet a cada bany i suggereix no canviar les tovalloles cada dia, les cambres de pisos –i el planeta– ho agraeixen. Suporten menys pes en uns carros que fa temps que l'hotel hauria d'haver canviat. Són poc lleugers, antics i el disseny encara no els permet empènyer-los amb facilitat, les rodes estan molt velles i no se'ls fa un manteniment periòdic.

A l'Àngela, la banyera li costa. A la mà dreta, té la lesió al canell i no pot ni agafar la baieta. Canvia a l'esquerra, però ja se la nota cansada perquè de tres dies ençà és l'única mà que utilitza. Per treballar, per cuinar, per arrossegat el carret de la compra, per escriure a l'ordinador, per cordar-se els botons i per abraçar la Marta, la seva filla petita. Les xacres faran que trigui més a acabar l'habitació 126. Després de passar la baieta pels sanitaris, més lentament i amb menys força, s'ocupa del dormitori. Els llits d'aquesta planta no són abatibles, i això vol dir que l'Àngela mantindrà, tot el matí, una postura forçada cada cop que atrapi el llençol sota el matalàs, allisi el cobrellit i faci fer la tombarella al coixí. Ja intenta doblegar les cames i no fer-ho amb una postura forçada, però no sempre se'n surt. Des que té dolor a l'espatlla, fa el que el seu cos li permet. Se n'adona, precisament, dels seus mals gestos i no li agrada. És perfeccionista i realista,

i sap que les lesions musculoesquelètiques són el taló d'Aquil·les de les cambreres de pisos com ella. S'ha passat anys intentant prevenir-les. A l'Elsa, li fa de corcó dia sí dia també: “Canvia de mà, reina, fes dues banyeres amb la mà esquerra i dues amb la mà dreta. Mou-te amb delicadesa. Intenta fer estiraments musculars entre les pauses. Evita manipulacions incorrectes o postures forçades. Mantén l'esquena recta, nena. Quan escorris la baieta, intenta no forçar els canells. Quan passis l'aspirador per sota d'algun moble, has d'ajupir-te doblant i recolzant el genoll a terra, Elsa”.

Aliena ara als dictats de la mestressa, l'Elsa roman immòbil, bocabadada, davant la barana de la terrassa de l'habitació 241 mirant com la mare banya el seu fill a la piscina. Se sent més identificada amb el fill, que es deixa portar, que amb la mare. Hi ha coses que diferencien l'Elsa d'ahir, segura de començar de nou, de l'Elsa d'avui, embarassada de deu setmanes i tremolosa com una fulla, espantada com un conill davant dels fars d'un cotxe. El mateix embaràs causa hipersensibilitat i vulnerabilitat, sobretot els tres primers mesos. Ella, però, no ho sap. Mentre mira l'escena, li agafen ganes de plorar i de fumar. No olora el tabac des de fa setmanes i així serà fins després del part i ja per sempre més. El neguit per fumar la posa en marxa. El primer que fa també és buidar les papereres. Després, s'ocupa de posar les coses al seu lloc. Les tovalloles, al carro de la roba bruta, que l'ha deixat a meitat del passadís. Les mantes fines amb què els alemanys s'han tapat durant la nit —“aquests dormien segurament amb la finestra oberta i bufava marinada”— les col·loca a la part superior de l'armari de paret. No hi arriba i, en lloc de pujar a un tamboret,

s'estira massa i fa un petit salt. Sap que no ho hauria de fer. Igual que sap que per netejar les prestatgeries superiors, que és el que farà ara, ha de fer servir mitjans auxiliars. L'Àngela li ha repetit. Li ha remarcat. Ella sempre l'escolta, però a l'hora de la veritat li costa seguir els consells. Ni se n'adona del sobreesforç, de la postura forçada, del moviment repetitiu. “Anys joves, patou”, la renya l'Àngela. Té el mànec telescòpic a l'office de la planta, però per no perdre temps prefereix netejar les prestatgeries superiors com pot, forçant l'esquena i pujant al tamboret del bany —vell, blanc, de plàstic i d'un diàmetre de només 50 centímetres. Les dues cames s'hi emparen a sobre. La columna vertebral la té tensada com un arc i els braços, estirats com una carabassera, de cara al cel. De cop i volta, una pota del tamboret es trenca i l'Elsa cau a terra, de costat. La musculatura se li afluixa. Primer s'espanta i després es toca la panxa. S'aixeca de terra molt lentament, sense cap fúria al cos. Ja dempeus, nota que es mareja. S'aguanta al marc de la porta i es queda atordida molta estona seguida, com si li naufraguessin els pensaments. Al final del passadís, se sent el timbre amb soroll d'esquellots de l'ascensor. Dues vegades. Algú deu prémer el botó insistentment. L'Elsa, llavors, demana ajuda i respira nerviosament.

La respiració, un altre cop tranquil·la, no arriba fins al cap d'un mes i al mar. Deixen enrere llargs dies de metges i de paperassa, tant l'una com l'altra. Un mes que, per sort, s'ha tancat bé. Les dues estan de baixa laboral i les dues vénen a passejar per la platja. L'hotel, avui, el veuen de lluny.

—No em diguis que no és casualitat això nostre... Ni l'una ni l'altra no havíem estat mai de

baixa, i ara les dues de baixa al mateix temps. Tu prenyada i jo, *x-a-c-r-a-d-a*, amb una mà de suro!

—Sembla fet expressament. La Rottenmeyer deu estar rabiosa...

—No ho sé, és un ogre, perquè és infeliç amb aquell coi de marit i amb aquell coi de vida, però crec que no és una dona injusta, mira què et dic... A més, sap el pa que s'hi dóna i sap que, si no fa les coses bé, pot tenir problemes.

—I suposo que també deu saber que la lesió que tu tens és molt comuna en les cambreres de pisos. Coi, que portes tota la vida treballant i molt, mestressa!

—El que sí que sap segur és que una cambrera de pis no pot treballar prenyada!

L'Elsa està ara ja recuperada del tot de les pèrdues patides el dia que va caure a l'habitació 241. I de l'ingrés hospitalari. I dels vint dies de repòs absolut. L'endemà de l'accident —massa tard—, el tècnic va anar a l'hotel per fer l'avaluació de riscos tenint en compte les situacions d'embaràs. Confirmà, efectivament, que existia risc per a la salut de l'Elsa. En aquest cas, la llei diu que la propietària de l'hotel, la senyora Costa, havia d'adaptar el lloc de treball de l'Elsa o l'havia de reubicar. No van poder fer ni una cosa ni una altra, i és per això que van haver de tramitar-li els papers perquè pogués sol·licitar el subsidi per risc al lloc de treball. La Rottenmeyer, després de tocar-se l'anell, li portà la declaració de l'empresa de la situació del risc i la declaració que no existia un lloc de treball apte. Amb això, un imprès normalitzat de la mútua per a la sol·licitud del subsidi i l'informe mèdic de l'ambulatori sobre el seu estat de gestació, l'Elsa va gestionar una suspensió de contracte per risc durant l'em-

baràs amb reserva del lloc de treball. Seguirà cotitzant a la seguretat social i deixarà de tenir por a l'acomiadament. Amb una panxa de quatre mesos –ara despullada i ben visible sobre la brisa– i una justa suspensió de contracte amb reserva del lloc de treball, ja no tremola com una fulla damunt la sorra.

—Ja ho veus, nena, viure és un ofici ben elàstic, com la teva panxa d'embarassada. Es pot engrandir.

—O encongir. O esguerrar —diu sorneguerament l'Elsa.

—L'optimisme ens embarga, eh? Amb el cigró, segur que vénen temps millors. Temps més amples. Casa més gran, respiració més fonda

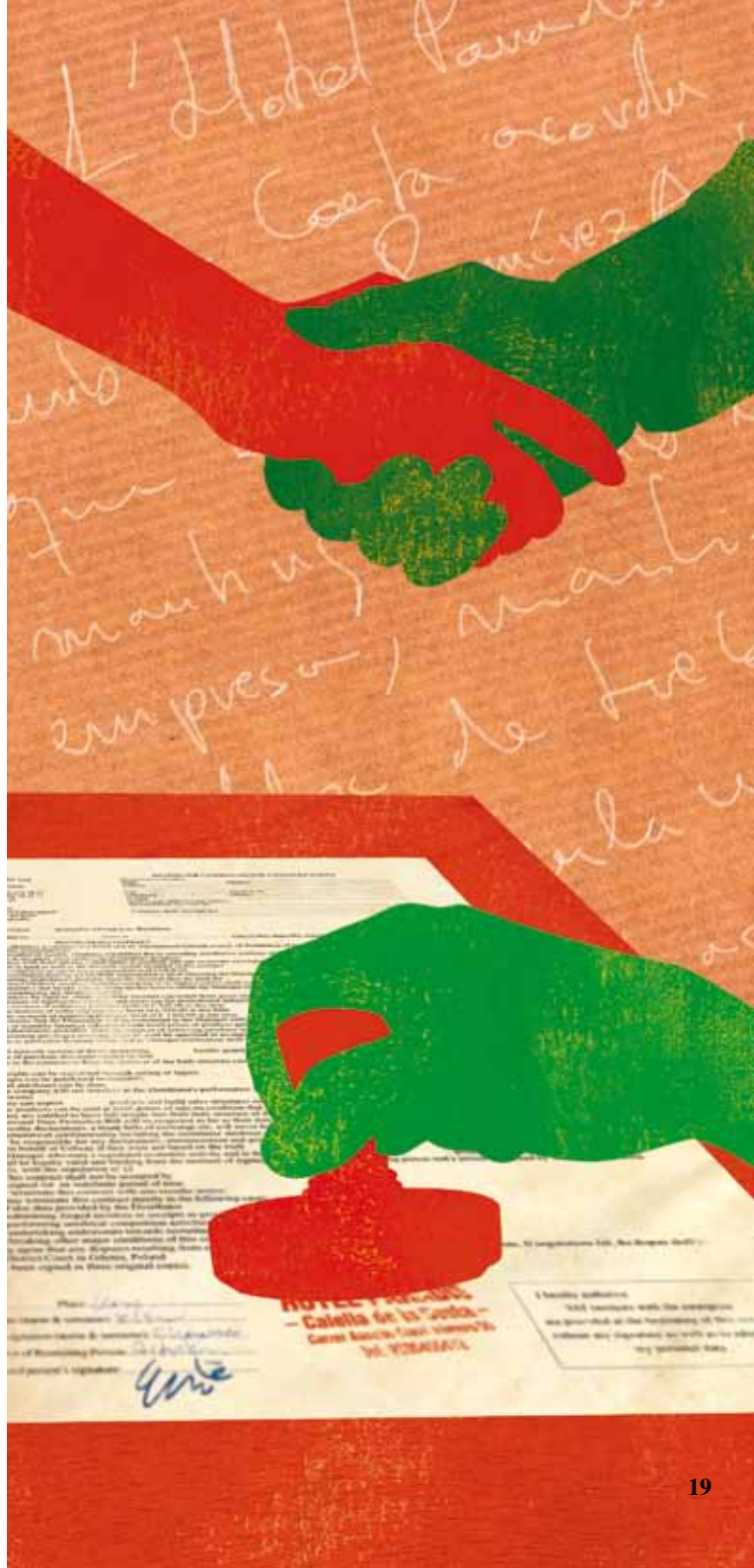
—I el cul més gros. Per això ho deus dir, oi? Que amb l'embaràs m'estic posant feta una vaca.

Cap de les dues ha tingut mai ni una gota de greix i ni una costella marcada. Ara, amb l'embaràs, la cosa canvia i a l'Elsa encara li costa adaptar-se als canvis del cos. Li preocupa, també, no estar guapa. Engreixar-se i tenir varius i no poder sortir a ballar amb l'Àlex i algunes amigues més els dissabtes al vespre al Big Ben de Calella.

—Això dels quilos és molt superficial. Ho saps, oi?

—Ho sé, ho sé, però les coses superficials també m'amoïnen.

El que no és superficial és el reconeixement de la malaltia professional de l'Àngela. Ha implicat passar-se hores i hores en consultes de metges fent proves i proves i molta paperassa, perquè no existia acord entre el metge de la mútua i el metge d'atenció primària: el primer no la reco-

neixia com a malaltia professional i el segon, en canvi, sí. El desacord i el fet que no existeixi comunicat previ per contingència laboral portà el doctor Garasa a encarregar un estudi del cas a la unitat de salut laboral –un punt de suport a la xarxa sanitària pública formada per metges i metgesses del treball i que té com a finalitat millorar la detecció de problemes de salut relacionats amb la feina. L'estudi consisteix a sol·licitar un informe a la inspecció de treball que, en el cas de l'Àngela, confirmà factors de risc. L'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques ho determinà com a malaltia professional i, finalment, l'Institut Nacional de Seguretat Social ho va resoldre. A l'Àngela, la mútua li va donar la baixa laboral. Un camí llarg i embullat, enrevessat que, ara per ara, es tradueix en sessions de rehabilitació a la mútua –de quatre a cinc de la tarda, cada dia– i infiltracions. Es troba millor i potser d'aquí a dues setmanes ja pot tornar-se a incorporar a la feina. A hores d'ara, però, les dues dones només són capaces d'intuir la silueta de l'hotel des de lluny.

—Avui ja hem caminat. Demà no ho sabem, si caminarem —diu l'alumna avantatjada, amb l'ombra d'un somriure, fent broma de persona gran.

Recullen les sandàlies i la bossa que han deixat en un racó de la platja i agafen el camí de fusta que porta fins al passeig. Demà farà sol i tornaran a acompanyar-se i a trepitjar aigua i sorra –un altre matí– i a inspirar i expirar a consciència sentint el sol al cap i la sal als peus. Demà, l'Elsa continuarà tenint els turmells inflats i l'Àngela, la mà de suro. Cap de les dues, però, no se sentirà com un conill davant dos fars de llum.

Secretaria de Política Sindical - Salut Laboral
Rambla de Santa Mònica 10, 08002 Barcelona
Tel. 93 304 68 32
otpri@catalunya.ugt.org
www.ugt.cat

Finançat per:

FUNDACIÓN
PARA LA
PREVENCIÓN
DE RIESGOS
LABORALES